אמריקה

לפני ששמתם לב שנסעתי, כבר חזרתי. חוג הסילון כלב לידי. הם נוסעים להם ל־8 ימים לפאריס, ל־6 ימים ללונדון ול־10 ימים לניו־יורק. לי אין זמן לשטויות האלה. אני, ארבעה וחצי ימים בניו־יורק, שלוש שעות באמסטרדם והופ — הביתה.

תיכף כשחזרתי כולם שאלו אותי „נו... מה ראית?" והם התכוונו, כמובן לקולטורה. כלומר, איזה תיאטרון ראיתי, איזה באלט, אולי איזה תערוכה מעניינת על האימפרסיוניזם, אולי איזה קונצרט סימפוני. אז תדעו לכם שכלום. אף תיאטרון אחד אני לא ראיתי, אף באלט, אף קונצרט ורק תערוכה אחת. לעומת זאת ראיתי מיליוני אנשים, מאות בתי־קפה, עשרות סנדוויצ'ים, כמה חנויות וכמה מיסעדות וכמה חברים. גם ראיתי חדשות שבהם לא הוזכרה המילה ישראל ולא הוזכר השר מודעי ולא ש"ס ולא שביתת־מורים. התכוונתי דווקא לראות יותר, אבל מי יכול להספיק בקצב הזה?

בוקר אחד, תוך כדי שתי ביצים־עין עם בייקון מטוגן, טוסט וקפה, החלטתי לנסוע ולראות איך השר שרון מגן על שמי ועל כבוד עמי. ישבתי לי לבד במיסעדה, לעסתי את הטוסט ובדמיוני כבר הייתי שם, בבית־המישפט. תיכף ומייד התעצבנתי עליו ואמרתי לו שהוא צריך להתביייש לשבת בניו־יורק כל־כך הרבה זמן כשהעם בישראל קפוא. אמרתי לו גם שיש גבול לדולארים שהעניינים הפרטיים שלו עולים למשלם־המיסים הישראלי. חשבתי לעצמי גם שאולי אני בכלל אתבייש שם בגללו. בכיס האחרון של הביצה והבייקון החלטתי שאני לא רוצה איתו שום קשר ולא מעניין אותי לראות אותו בבית־המישפט. קמתי ברוגז מהשולחן, שילמתי למלצר הנרדם את המגיע לו, בכעס מופגן, ויצאתי לרחובות ניו־יורק כדי לשכוח את שרון ואת המישחקים שלו. ככה גמרתי את המישפט.

אחרי שלוש שעות של הליכה ברגל וקניית חולצה לבנה, התיישבתי שוב בבית־קפה — שזה המקום שבו אני מחליטה את ההחלטות הכי־חשובות — ושם החלטתי ללכת ולראות את הסרט המתופפת הקטנה.

כשאני נסערת מההחלטה העצמאית שעשיתי, צערתי לכיוון בית־הקולנוע. כשהגעתי לשם, חשבתי שאולי בטעות הגעתי לרוסיה. בחוץ עמד תור של בערך 300 איש. בחוצפה ישראלית שאלתי גברת אחת למה הם מחכים, והיא אמרה בחיוך שלכרטיסים לסרט. ככה הלכה לי קאקן גם המתופפת הקטנה. באמת, זו שטות מצידי לנסות לראות סרט בניו־יורק, ועוד בלי תרגום עברי.

הלכתי עוד שלוש שעות ברגל ופגשתי חברה. מייד אחרי שהתחבקנו והתנשקנו (אף פעם לא עשינו את זה בישראל), הגענו להחלטה שלאכול סטייק טוב זה הדבר הנכון בזמן נכון. נכנסנו לאחד המקומות האלה שמקבלים בהם סטייק, תפוח־אדמה אפוי, וסלט חסה תמורת שיבעה דולר, וכל אחת עמדה בתור כמה דקות ואחר־כך צערנו עם המגשים שלנו לשולחן. הסטייק היה טעים כמו גן־עדן אבל קשה כמו החיים. אחרי שלושה ביסים נתקעה לי חתיכת בשר בדיוק לתוך המקום שאליו צריך להיכנס האוויר. לפני שנחנקתי, עשיתי לחברה שלי סימנים לדפוק לי על הגב. נו, אל תשאלו. אני עומדת ועושה קולות והחברה שלי מרביצה לי זפטות על הגב. כל התור לאוכל, אולי 20 איש, מפנים את מבטם מהבשר לעבר האשה הכמעט־נחנקת, ואף אחד לא מזיז את התחת השמן שלו. רגע לפני המוות ניגש בן־אדם אחד, תפס אותי בשתי ידיו, דחף לי אגרוף לבטן והציל את חיי. כשגרגעתי ומחיתי את הדמעות, ניגשתי לשולחן שלו כדי להודות לו. הוא, במיבטא דרום־אמריקאי, אמר שזה שום דבר והוא שמח שניצלתי. כל 20 האיש שבתור ראו שהמחזה נגמר וכולם ביחד הסתובבו בחזרה לדלפק ואמרו למלצר איזה רוטב הם מעדיפים על הסלט שלהם. אני מאוד מקווה שלפחות חלק מהם נחנקו במשך הזמן.

אחר־כך אתם עוד מתפלאים שאני חוזרת מאמריקה אחרי ארבעה וחצי ימים. מי צריך אותם יותר זמן, את האגואיסטים האלה?

בושה

כשחזרתי הבית, כמו כל אמא טובה, התענ־יינתי בלימודים של הילדים. הילד הגדול סיפר לי שהיתה להם בחינה בערבית. במקום להתעניין איזה חומר הם לומדים ואם הוא נהנה מהשפה החדשה וכל השאר — ישר, בלי בושה, שאלתי אותו איזה ציון קיבל בבחינה. הילד הלך לחדר והביא לי את המיבחן, שעליו כתבה המורה „כמעט טוב מאוד". וככה, בשבריר של שניה בלתי־מבוקרת, אמרתי לילד „אתה רואה, אילו היית מתכונן לבחינה היית מקבל יותר."

בעלי והילד יצאו מהחדר בהבעה של גועל־נפש. מייד אחריהם גם אני נגעלתי.

אני מספרת לכם את זה כדי שתלמדו איך לא צריך להתנהג.

צל"ש לממלא המקום

אתם יודעים מה זה להשאיר בעל ושני ילדים קטנים לבד בבית? בדרכי לחו"ל עצרתי אצל המורה של הבן הקטן והסברתי לה, שתדע שהילד נשאר כאן ללא השגחת אמא. כלומר, אם הוא לא יעשה שיעורים, או אם יגיע לבוש באופן מצחיק לכיתה, או אם ישכח להביא את האוכל — שתסלח לו. כמה כבר אפשר לסמוך על אבות?

היה ברור לי שבסוף השבוע כבר לא יהיה להם מה ללבוש, כי הכל יהיה בכביסה, וכמובן ידעתי שהאוכל שהכנתי ייגמר לפני שובי. ניסיתי לא לחשוב על הדברים האחרים שיתרחשו בבית שאין בו אמא.

כשחזרתי, כבר בכניסה לדירה הרגשתי שמשהו לא בסדר. הדירה היתה מסוררת לגמרי, הילדים היו לבושים יפה מאוד. הגדול שיחק עם חבר בחדרו והקטן שיחק עם אבא שלו בסלון במישחק טאקי. במקרר היה המון אוכל. בשארית תיקווה שאלתי אם הם כבר הכינו שיעורים. „מזמן!" כולם ענו לי במקהלה. בשקט־בשקט, בלי שאף אחד ירגיש, הסתכלתי לתוך סל־הכביסה, וראיתי שהוא ריק לגמרי. הכביסה היתה מכובסת, יבשה, מקופלת ומסוררת בארונות. ארוחת־הערב היתה כבר מוכנה במיטבח, למרות שהשעה היתה רק 6.

בערב, כשהילדים נרדמו ובעלי יצא מהחדר, טילפנתי לחברה שלי וסיפרתי לה על המיקרה של הישרדות בלי אמא. החברה שלי אמרה לי שזה כלום, כי אחרי שהיא חזרה משבועיים בחו"ל, פגשה אותה הגננת של בנה ואמרה לה שמעולם הילד שלה לא היה כל־כך נחמד ורגוע כמו בשבועיים האחרונים.

אני מזהירה את מישרד־החינוך: שאף מורה לא תגיד לי דבר כזה, כי אני לא אחזיק מעמד.

סנדוויץ' עם קולות

אני לא הולכת לשבח לפניכם את המיטבח האמריקאי. למי שהמציא את ההמבורגר, הצ'יפס וחמאת־הבוטנים לא מגיעים הרבה שבחים. לפי דעתי.

אבל בדבר אחד הם גדולים. בסנדוויצ'ים. מאלה יש להם מאות סוגים והם יפים וטעימים וקלים להכנה. ובאמת אני אף פעם לא מבינה למה אני תמיד עושה אותם רק שלושה ימים אחרי שובי מארצות־הברית ואחר־כך אני שוכחת מהם וחוזרת לשניצל עם פירה.

אחד הסנדוויצ'ים הכי טובים הוא זה של הבייקון המטוגן. מה שצריך בשבילו, חוץ מאי־שמירה על כשרות, זה: שלוש פרוסות־לחם (רצוי לחם פרוס או חלה פרוסה), מיונז, שתי רצועות ביקון מטוגנות, עלה חסה, שתי פרוסות עגבנייה.

עכשיו לעבודה: מורחים שתיים משלוש פרוסות־הלחם במנה נדיבה של מיונז. על הראשונה מניחים את הבייקון המטוגן ועליו עוד פרוסת־לחם מרוחה. על הפרוסה השניה הזאת מניחים עלה של חסה ושתי פרוסות של עגבנייה. שמים על זה את הפרוסה השלישית. עכשיו, ביד אחת לוחצים את הסנדוויץ' הגבוה הזה, כאשר ביד השניה, בעזרת סכין, חותכים את הפרוסות לשני משולשים. לפני שמשחררים את היד הלוחצת, תוקעים לתוך כל משולש קיסם־עץ אחד, כדי שהסנדוויץ' לא יתפרק.

אני לא יודעת איך כותבים את הקולות שיוצאים מהפה כשנכנס לשם הסנדוויץ' המשגע הזה.

חג שמח

לא שכחתי שהשבוע חנוכה. העניין הוא שאין לי מה להגיד כל שנה על אותם המקבים ואותם היוונים ואותן הסופגניות. די, חאלס.

ובכל זאת, יש נס־חנוכה. בקונדיטוריה ליד הבית שלי נמכרות הסופגניות ב־230 שקל החתיכה. ובסך הכל יש להן טעם של סופגניות. לעומת זאת, בלובי של מלון הילטון אפשר לקנות כל יום סופגניות טריות ב־10 טעמים שונים. לא צריך לישון במלון כדי ליהנות מהן. אפשר סתם להיכנס בדלת המסתובבת. לקנות סופגניה ב־120 שקל וללכת הביתה. זה לא „נס גדול היה פה?"